

POROČILO O PRAKSI V TUJINI

Priimek in ime	Primc Marko
Podjetje	LIBERAMENTE, ETC
Trajanje	3 mesece in 16 dni

Svojo izkušnjo Erasmus+ mobilnosti sem preživel na gričih južne Italije, v mestu San Giorgio Albanese, v provinci Cosenza. Kot študent dodiplomske smeri Uporabne Psihologije sem deloval v neprofitni organizaciji Liberamente, ki deluje v sklopu nacionalnega projekta sprejema in integracije azilantov – SAI. V triletnem trajanju projekta se imigrantom omogoča pravno, nastavitveno, zdravstveno, izobraževalno in psihološko pomoč.

Pri potovanju na jug Italije sem se odločil za zeleno mobilnost, ker se zavedam individualne odgovornosti za zmanjšanje ogljičnega odtisa. Ta način potovanja sem si izbral zaradi odlične Italijanske železniške infrastrukture in njihovih hitrih vlakov. Na žalost železniška povezava iz bližnje Pivke ni bila na voljo. Z vlakom sem tako potoval okoli 16 ur (z enim postankom in 3 urno zamudo) do mesta Sibari, od koder me do Corigliana Calabra zapeljal avtobus. Zadnji del poti me je zapeljal taksi. Podobna je bila tudi povratna pot. Zavedam se, da bi bilo potovanje z letalom krajše in manj utrujajoče, toda zamudil bil prijetne poglede na naravo in klepet s starejšim gospodom iz Nemčije, ki se je po dolgem času odločil obiskati Rim. Strinjam se, da je potovanje pomembnejše od cilja in še bolj tako, če pri tem ne prispevamo k klimatskim spremembam.

Pri praktičnem izobraževanju sem sodeloval z mentorico, ki se je osredotočala na delo z otroci. Družine imigrantov so zgodbe boja za preživetje in travm. Ob prihodu v projekt se osredotočajo na temeljne življenjske potrebe kot sta streha nad glavo in denar za preživetje in je tako psihološko zdravje drugotnega pomena. Mentorica je zato vzpostavila igralno-izobraževalno okolje za otroke, kjer otroci preživljajo čas izven družinskega okolja ali vpliva travm. Tu se učijo novega jezika, kulture, so deležni vzgoje in imajo priložnost ustreznega razvoja. Ravno preko otrok se tako s starši nakljub jezikovnim in kulturnim oviram s časom vzpostavi zaupanje in odprtost za psihološko pomoč.

Sprva sem pri delu opazoval mentorico, kako pristopa k otrokom in kako jih usmerja. Osredotočal sem njihovo vedenje pri igri in kasneje tudi opazoval s udeležbo pri igralnih aktivnostih. Starost otrok je bila od malčkov do zgodnjih mladoletnikov. S pomočjo mentorice sem se naučil opazovati (ne)ustreznost njihovih razvojnih vedenj in se učil razlikovanja med kulturnimi dejavniki in posledicami travmatičnih razmer. Otrokom sem pomagal pri učenju italijanskega jezika, jih učil pravilnega vedenja in spoštovanja, pomagal pri domačih nalogah in obenem – vsaj upam – predstavljal zdrav vzor moške vloge v novi kulturi. Enkrat na teden smo jih peljali v dom upokojencev, kjer so bili prisotni v mirnem okolju in so s starejšimi izvrševali kreativne dejavnosti.

Prisoten sem bil tudi na psiholoških intervjujih, kjer so odrasli imigranti govorili o svoji preteklosti, izobrazbi, razlogih za prebeg in željah za prihodnost. Mnogim staršem se je tekom teh intervjujev ponudilo pomoč pri vzgoji otrok ali jim pojasnilo vzroke pojavov vedenjskih težav pri otrocih in načrtovalo smernice za nadaljnji pristop.

Seznanjen sem bil s sistemom urejanja in hrambe podatkov imigrantov, kjer so zapisani trenutno stanje, bodoči načrti in spremembe v pravnem, zdravstvenem in psihološkem stanju.

Moje pridobljeno znanje se ne osredotoča le na razvojno psihologijo pri delu z otroci, klinične psihologije pri obravnavi duševnega zdravja odraslih in bolj splošni razvoj kompetenc psihologa – temveč predvsem na delo z ranljivo populacijo in izzivi, s katerimi se imigranti soočajo. Poskušal sem razumeti njihovo perspektivo v presečišču z prizadevanji organizacije in oceniti, katera naša prizadevanja so uspešna in katera ne. Razumel sem, da je pomoč dolgotrajen in negotov proces, kjer je potrebno veliko časa, da se vzpostavi zaupanje potrebno za osebno rast. V mojih treh mesecih sem se zavedal, da ne bom priča velikanskim premikom na bolje ali da bom prisostvoval rešitvi vseh težav. Najbolj neprecenljiva je bila izkušnja, da pri nekaterih težavah ne morem pomagati in da to povzroča frustracije – a vendar sem razumel, da moram biti potrpežljiv in se ne predati jezi ali malodušju. Spoznal sem, da je delo psihologov pogosto spregledano in zaznano kot nepotrebno, četudi pomembno vpliva na reševanje osebnih težav, komunikacijskih preprek in gradnje mostov med ljudmi.

Navkljub temu, da mi je kot Primorcu Italija relativno blizu, sem doživel manjši kulturni šok. Kalabrijci so zelo prijetni, prijazni, gostoljubni in klepetavi ljudje. Ob samem obisku lokalne trgovine v razdalji 400 metrov sem se moral pripraviti, da bom srečal vsaj 5 »znancev« na ulici, s katerimi bo potrebno malce pokramljati in da mi bo lokalni trgovec po nakupu v vrečko zastoj dodal nekaj hrušk, če ga bom spravil v smeh. Čas je tu tekel drugače in zagotovo bolj relativno; zamude, odpovedi dogodkov so del vsakdana in sem se jih naučil pričakovati in sprejemati z rahlim skomigom ramen.

Nastanjen sem bil v stanovanju, ki ga je zagotovila organizacija in je bilo v celoti ustrezno. Opremljeno je bilo tudi z kuhinjo, kjer smo si študentje kuhali večkrat na dan in pogosto imeli skupna kosila. Večkrat na teden smo šli v lokalne restavracije, kjer je bila hrana odlična in cenovno ugodna. Primarno delovno mesto je bilo v neposredni bližini nastanitve, na druge lokacije so nas peljali uslužbenci organizacije.

Eden izmed razlogov, zakaj sem za destinacijo izbral Italijo je bil, da sem bil z Italijanskim jezikom seznanjen v srednješolskem izobraževanju in sem ga uporabljal pri mojem delu v turizmu, toda le v osnovni obliki. Tako sem si želel izboljšati znanje jezika, katerega osnove sem že poznal. In za to sem imel veliko priložnosti, saj je le redkokdo od domačinov govoril angleško. V času moje mobilnosti se je moje razumevanje jezika izredno izboljšalo, moje izrazne sposobnosti tudi, toda ne v takšni meri. Ostalim študentom sem pogosto pomagal pri interpretaciji bodisi na delovnem mestu ali ob družabnih dogodkih. Uporaba angleškega jezika je bila prisotna predvsem v stiku z ostalimi študenti, ki so prihajali iz Brazilije, Belgije, Indije in Španije. Pogosto smo debatirali o

podobnostih italijanščine, francoščine in portugalščine. Pri meta-jezikovnih pogovorih je prišel do uporabe tudi Erasmusov jezikovni tečaj, ki označil našo stopnjo izobrazbe in preko katerega smo razumeli našo seznanjenost z jezikom. Pri delu in sami mobilnosti pogosto nisem uporabljal digitalnih orodij, razen pri rezervacij prevozov in prejemo obvestil o načrtovanih delovnih aktivnostih. Študentje so mi predstavili prednosti spletnega bančništva, raznolikost aplikacij za učenje jezikov in pristopov k digitalnemu marketingu.

V stanovanju nas je bilo prisotnih pet oseb, kar je zahtevalo veliko usklajevanja in medsebojnega razumevanja. Na veliko srečo smo se čudovito razumeli, se družili in uspešno komunicirali. Pogovori z domačini so bili pogosto v lokalni kavarni, kjer so se opoldan zbirali starejši domačini. Isti lokal se je v pozno-večernih urah spremenil v prostor zabave, kjer se je družila mladina. Četudi sem bil starejši od ostalih študentov in lokalne mladine, so me z navdušenjem sprejeli v njihovo družbo. Veliko komunikacije je bilo potrebno pri delu z otroci, saj jih je bilo potrebno usmerjati, učiti, jih poslušati in upoštevati. Ob posebej radoživih aktivnostih z otroci sem bil vedno utrujen, toda z nasmehom na ustih. Vedno sem bil optimistično naravna osebnost, ki pri drugih išče skupne točke, zato sem prepričan, da sem pri mnogih ostal v lepem spominu.

Največ medkulturnih stikov in učenja je bilo med Erasmus študenti samimi. Prihajali smo iz različnih kultur in veliko pogovorov je bilo o tem, kolikšen del našega razmišljanja in vedenja je del naše kulture ali osebnosti. Moj cimer je bil iz Indije in za njega so bile mnoge vsakdanje izkušnje nekaj čisto novega in so zahtevale določeno mero prilagoditev. Pri delu z imigranti sem moral biti previden, da nisem določenih vedenj interpretiral kot psihopatološke, čeprav so lahko bile le izraz kulturnih razlik. Izkušnja kulturne drugačnosti me je utrdila v strpnosti, razumevanju in tolerantnosti do drugih. Razvil sem sposobnosti komunikacije in podpore drugim. Usklajeval sem študijske obveznosti, aktivnosti praktičnega izobraževanja in družbene aktivnosti. Bil sem udeležen pri kulturnih dogodkih v mestu in se povezal z domačini.

Erasmus program bi priporočal vsakemu študentu. Prisotnost v novem okolju, z drugačno kulturo, jezikom in načinom življenja odpre nova obzorja razmišljanja in delovanja. Spoznanja iz delovnega okolja se tako prenesejo v domače poklicno okolje. Meni je bila ta izkušnja obogatena še s stikom s kulturami migrantov in ostalih študentov, obenem mi je dala potrditev, da imam kompetence in vrednote potrebne za delo z ljudmi. Presenečen sem bil nad spoznanjem, da se lahko s pomočjo drugih in z odprto komunikacijo uspešno soočim s marsikaterim problemom. Čas bo prinesel pozabo, toda ohranil bom spomine na prijateljstva in skupne trenutke povezanosti.

Marko Primc

